

Mother's Day

Mẹ Của Tôi!

P/S Happy Mother's Day!

Mã Tiểu Linh

Ngày ấy một đám Việt Cộng ôm súng xông vào nhà muốn hiếp đáp Mẹ và các con, chúng chĩa súng vào đầu chị Hai đòi Mẹ phải chỉ giao ra Ba đang trốn ở đâu. Con thấy Mẹ sợ nhưng không hãi hùng bằng nhận được tin Ba con đã mất tích. Những ngày sau đó Mẹ như người điên loạn, mẹ khóc vật vã, Mẹ kêu tên Ba ngay cả lúc đang ngủ ngời trên bậc thềm trước cửa. Tiếng động của kẻ đi qua người đi lại Mẹ cũng ngỡ là bước Ba về, Mẹ nghe ngóng tin tức, mắt Mẹ sáng lên mỗi khi thấy có người quen nào biết về Ba ghé thăm, rồi niềm vui ấy sớm chợt vụt tắt khi họ lắc đầu không có tin Ba.

Tháng ngày lặng lẽ trôi qua, rồi từ từ Mẹ như cảm nhận ra được điều gì đó, Mẹ bắt đầu cười nhiều hơn khóc, Mẹ thì thầm: “mất tích” tức là còn có cơ hội”. Thỉnh thoảng Mẹ ôm sáu đứa con gái của Mẹ vào lòng nói như tự trấn an mình: “Nếu Ba các con còn sống, Ba nhất định sẽ quay về tìm chúng ta.”

Mẹ đã đoán đúng được phân nửa, tin sau đó Ba con đã trốn vào Bạc Liêu, ông đang tự đóng thuyền để đưa người vượt biển. Ba xin Mẹ cho Ba đưa chị Hai và chị Ba đi vượt biển theo Ba, nhưng Mẹ không chịu, mẹ nói: “Ba đi một mình có gặp trở ngại gì cũng dễ tự thoát thân, đám con gái ở lại với Mẹ, có chết thì sẽ cùng chết chung không rời nhau

nữa bước.” Ba và Mẹ đã gặp lại nhau ít nhất là hai lần trước khi Ba vĩnh biệt Mẹ để ra đi tìm lại con đường sống, họ đứng từ xa nhìn nhau trao đổi qua ánh mắt và tín hiệu, Mẹ chỉ lên bụng lúc này đang mang bầu thẳng Út của Ba đã khá to nước mắt ngấn dài. Ba khóc nhiều hơn Mẹ, lần đầu tiên Mẹ thấy Ba người lính Cộng Hòa đã từng hiên ngang trong bộ quân phục người nhái đặc biệt, nay quỳ gối khóc ngất không thành tiếng trước mặt bà bầu. Mẹ nhìn Ba an ủi, rồi các con và Mẹ sẽ bình an. “Ba đi đi đừng để người ta phát hiện.” Mẹ ra dấu cho Ba. Họ đã ôm tạm biệt nhau qua ánh mắt, dùng những dòng suy nghĩ họ đã trao đổi nhau lời hứa thủy chung, thề nguyện sắt son tình nghĩa vợ chồng một đời vĩnh cửu.

Lục Long Công nương

Ba đi rồi, không còn ai ở Bạc Liêu bán máu gọi tiền về phụ Mẹ nuôi chúng con, những ngày kế tiếp của mình như là những ngày tận cùng của địa ngục. Bình minh vẫn lên nhưng với Mẹ cuộc sống xung quanh quá đổi đen tối và hã huyền. Con không hiểu Mẹ đi đâu tìm ra được những miếng khoai sắn cho tụi con lót dạ ngày được một lần, mỗi lần hai miếng. Bobo và vỏ dưa hấu là những phần ăn đặc sản xa xỉ phẩm của nhà mình. Mẹ lận đận khổ tâm nuôi lớn chúng con thành người. Nhìn bảy đứa lúc này chúng đen và đói bằng nhau, khó phân biệt được đứa nào chị đứa nào em.

Tin Ba đã bình an đến được đảo Malaysia là nguồn hy vọng cuối cùng để Mẹ con mình bám víu nhau mà sống. Một đêm tối trời cúp điện, mưa gió bão bùng, nghe nói cơn bão số 5 đang tung hoành vào thành phố Đà Nẵng. Mọi người ai nấy đều lo sợ kiếm cát bảo vệ mái tôn hay cửa nhà của họ, riêng Mẹ con mình, Mẹ dẫn chúng con núp vào một góc trong cái xó nhỏ ở nhờ nhà ông Chú. Mẹ bảo: “Mẹ chẳng có gì để sợ mất hơn là chính bảy đứa con. Chúng con phải sống để còn gặp lại Ba...!” Vòng tay Mẹ nhỏ nhắn và ngắn lấm không đủ với ra để ôm chặt các con, nhưng con vẫn cảm thấy được sự ấm áp và tình thương tuyệt vời thoát ra qua hơi thở, ánh mắt kiên cường và sức chịu đựng gian khổ của Mẹ.

Mẹ tôi đó, cũng phận đàn bà, nhưng Người không phải là danh nhân cứu nước như Hai Bà Trưng, oai phong như Bà Triệu, văn võ song toàn, hay giỏi nhất môn song kiếm như bà Bùi Thị Xuân, Mẹ càng không có bạc tỷ như doanh nhân Lê Thị Thanh Thanh, v.v. Nhưng Mẹ tôi có lòng cương nghị, tính chịu đựng, biết nhẫn nhịn, sắc bén trong chuyện phán xét. Mẹ có tấm lòng thủy chung, yêu chồng, thương con, bất chấp gian nan mà các con của Mẹ nhất định phải noi gương.

Mã Tiểu Linh

Nguồn: BKT sưu tầm

https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=1574967596110669&id=100007923318405&substory_index=0

*Đăng ngày Thứ Hai, May 11, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*